

Arrest

nr. 172 666 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat V. ANTYCHIN en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing van 12 juli 2013, die aan de verzoekende partij werd betekend op 1 december 2015, luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1990 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1900; er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 17.06.2013 van ambtswege is afgevoerd.

Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beiden.

Aangezien betrokkene niet meer op het Belgisch grondgebied verblijft kunnen wij geen verder onderzoek voeren zoals bedoeld in artikel 42 quater, §1, laatste alinea

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België venstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster citeert de bestreden beslissing en betoogt vervolgens:

"2.2.1.1. Terwijl de verwerende partij ten onrechte meent te moeten vaststellen dat de verzoekster op de datum van haar beslissing niet in België verbleef.

Terwijl de verzoekster inderdaad op hetzelfde tijdstip, op 12 juli 2013, haar partner te Pellenberg bezocht.

De verwerende partij nam ten onrechte een Beslissing van Weigering om langer dan drie maanden te verblijven met Bevel om het grondgebied te verlaten terwijl zij nog steeds, thans te 2800 Mechelen, [...], samenleeft met haar partner, de heer WVL, Hoogleraar op rust, geboren op 24 januari 1938.

2.2.1.2. Toen de Verzoekster ten onrechte, op 17 juni 2013, van ambtswege werd afgevoerd, was haar voornoemde partner gehospitaliseerd wegens een hersenbloeding met zware gevolgen.

Ten onrechte werd het feit dat de Verzoekster - onder druk van de zoon van haar partner - niet vroeger van haar land van herkomst terugkwam, geïnterpreteerd als het einde van de gezinscel tussen de Verzoekster en de heer WVL.

De verwerende partij motiveerde haar beslissing als volgt:

[...]

Uit het feitenrelaas en de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat de verzoekster een gezinscel met haar partner, de heer WVL, ten tijde van de bestreden beslissing vormde te Bierbeek en thans vormt te Mechelen waar zij nog steeds samen verblijven.

De verwerende partij leidt uit het loutere feit van de administratieve daad van ambtshalve schrapping uit de bevolkingsregisters ten onrechte af dat aan deze relatie een einde was of is gekomen."

2.2. Het tweede middel is genomen uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringplicht en wordt uiteengezet als volgt:

"Doordat de minister of zijn gemachtigde sinds maanden de intenties van de verzoekster en haar partner kent en naliet tijdig de nodige schikkingen te nemen die hen moesten toelaten de samenwoningsovereenkomst te laten registreren.

Dat wanneer de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het grondgebied van het land te verlaten, de uitoefening van fundamenteel recht op samenwonen onmogelijk wordt gemaakt. Deze maatregel kan niet genomen worden in weerwil van andere internationale verdragen.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden, waaronder de verwerende partij, leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissingen is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig

dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissingen ten aanzien van Verzoekster in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door op die wijze de bestreden beslissingen dd. 12 juli 2013 te motiveren, een absolute verplichting om het recht om langer dan 3 maanden te verblijven met bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 42quater van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven, minstens zolang haar hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing om de sarnenwoningsovereenkomst te registreren, door de Familierechtbank van Antwerpen, afdeling Mechelen wordt behandeld;

Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden; Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

2.3. Het derde middel is genomen uit de schending van de motiveringsplicht. Het wordt toegelicht als volgt:

“Door te stellen dat de Verzoekster op 12 juli 2013 niet in België verbleef, terwijl ze dezelfde dag haar levensgezel te Leuven in Pellenberg" bezocht, en na te laten de feitelijke levensomstandigheden van de Verzoekster te onderzoeken, faalt de verwerende partij in haar motiveringsplicht.”

2.4. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 42quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster stelt hieromtrent:

“Deze luidt: .

Art. 42<mater. § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie .

1° ...

2° ...

3°

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° ...

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Terwijl de verwerende partij ten onrechte stelde dat de verzoekster niet in het land verbleef en naliet rekening te houden met "diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk".

2.5. De eerste vier middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen beoordeeld.

2.6. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar licht dit op geen enkele wijze verder toe. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat er geen gezamenlijke vestiging meer was. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

De verwerende partij heeft voorts de beslissing gestoeld op de feitelijke vaststelling dat uit de gegevens van het Rijksregister was gebleken dat verzoekster sedert 17 juni 2013 van ambtswege werd afgevoerd en dat er dus geen sprake meer was van een gezinscel tussen beiden.

In eerste instantie wordt door verzoekster niet betwist dat zij sedert 17 juni 2013 van ambtswege werd afgevoerd. Evenmin wordt betwist dat zij zich op dat moment in het buitenland bevond, waarbij moet worden benadrukt dat zij zelf geen duidelijke indicatie geeft over de duur van haar afwezigheid en haar verblijf in Tashkent. Indien verzoekster van oordeel was dat deze beslissing tot afvoering ten onrechte werd genomen door het college van burgemeester en schepenen, dan kwam het haar toe om zich hiertegen in rechte te verdedigen middels het instellen van het administratief beroep bij de minister bevoegd voor binnenlandse zaken, waarin artikel 8 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen voorziet. Zij is daartoe in gebreke gebleven. De Raad heeft ter zake geen bevoegdheid -een beroep tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken is mogelijk bij de Raad van State-, en kan dus niet ingaan op de argumentatie die betrekking heeft op de rechtmatigheid van de ambtshalve afvoering.

Verzoekster betoogt dan wel dat zij ten tijde van de bestreden beslissing nog steeds een gezinscel vormde met de heer WVL, en stelt dat uit de ambtshalve schrapping ten onrechte werd afgeleid dat aan de relatie een einde was gekomen, maar zij toont niet aan dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten, op grond van de ambtshalve afvoering, dat er geen gezamenlijke vestiging en dus geen gezinscel meer was. Haar bewering dat zij precies op datum van de bestreden beslissing de heer WVL bezocht in het ziekenhuis doet daaraan geen afbreuk, nu zij niet betwist dat zij ten tijde van de afvoering daadwerkelijk in het buitenland verbleef en zij de verwerende partij niet op de hoogte had gebracht van de gebeurtenissen die zij in haar verzoekschrift schetst.

Voorts, in de mate dat verzoekster een schending van het zorgvuldigheids-, vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht afleidt uit het feit dat het genomen bevel om het grondgebied te verlaten haar niet in de mogelijkheid stelt om haar samenwoningsovereenkomst te laten registreren en de uitkomst van het beroep tegen de weigeringsbeslissing door de familierechtbank af te wachten, moet erop worden gewezen dat uit de feitenuiteenzetting van verzoekster zelf blijkt dat zij in de loop van het jaar 2014 terug naar Oezbekistan is vertrokken, dat zij teruggekomen is op 14 oktober 2014 en dat pas daarna een nieuw dossier werd ingediend met het oog op de afwikkeling van de procedure tot sluiting van een samenwoningsovereenkomst bij de stad Mechelen. De gegevens waarop verzoekster zich aldus beroept, dateren van ruim na de bestreden beslissing van 12 juli 2013, zodat de verwerende partij daar uiteraard geen rekening mee kon houden en er evenmin over kon motiveren.

Verzoekster voert verder aan dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, zoals nochtans artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft, zodat deze bepaling is geschonden.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd:

“Aangezien betrokkene niet meer op het Belgisch grondgebied verblijft kunnen wij geen verder onderzoek voeren zoals bedoeld in artikel 42 quater, §1, laatste alinea.”

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, kon de verwerende partij op grond van de afvoering die had plaatsgevonden genoegzaam concluderen dat verzoekster niet langer op het grondgebied verbleef. In die optiek kan het niet kennelijk onredelijk worden geacht dat zij heeft geoordeeld dat geen verder onderzoek kon worden gevoerd naar de voorwaarden van artikel 42quater, § 1, laatste lid. Daarbij mag niet voorbij worden gegaan aan het gegeven dat verzoekster wist, of behoorde te weten, dat te allen tijde kon worden gecontroleerd of nog was voldaan aan de voorwaarden van haar verblijfsrecht, zoals de vraag of betrokkenen nog samen gevestigd waren. Nog los van de vaststelling dat verzoekster er zelf voor heeft geopteerd om, niettegenstaande het gegeven dat zij in het buitenland was toen zij op 26 mei 2013 in kennis werd gesteld van het feit dat haar partner op 21 mei 2013 werd opgenomen omwille van een hersenbloeding, pas vanaf 9 juli 2013 terug te keren naar België -er wordt gesteld dat één van de kinderen van mijnheer haar de raad had gegeven tijdelijk niet terug te keren, maar gelet op de voorheen reeds bestaande slechte verstandhouding met de kinderen die ook wordt geschetst in het verzoekschrift, kan dit bezwaarlijk als een vorm van overmacht worden gezien- kwam het haar in elk geval toe middels een terugkeer haar rechten te vrijwaren, dan wel de verwerende partij te informeren over de gang van zaken. Door haar eigen stilzitten -in het licht van de afvoering- heeft zij het de verwerende partij zelf onmogelijk gemaakt om te voldoen aan haar verplichtingen ex artikel 42quater, § 1, laatste lid, zoals dat wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het eerste, tweede, derde en vierde middel niet gegrond zijn.

2.7. Het vijfde middel wordt uiteengezet als volgt:

“Wat betreft specifiek het Bevel om het grondgebied te verlaten:

Door, zij het zonder kennis te hebben genomen van de bestreden beslissing van 12 juli 2013, in 2014 naar Oezbekistan te reizen, heeft de verzoekster het Bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd.

De bestreden beslissing van 12 juli 2013 is dus, wat het Bevel om het grondgebied te verlaten betreft, niet meer uitvoerbaar.”

Verzoekster heeft geen belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten dat, doordat het werd uitgevoerd, zijn volledige uitwerking heeft gehad.

2.8. Ter zitting worden door verzoekster nog een aantal stukken neergelegd, zo onder meer een handgeschreven brief van haar partner en een getuigenis van derden. Met deze stukken kan echter geen rekening worden gehouden, omdat zij geen afbreuk doen aan de hiervoor gedane vaststellingen en bovendien de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS